

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Verselőzmény

*az életnek éle van
a létnek mélye van
az életnek fénye van
a létnek kékje van*

*az élet kisugárzás
Nap szálain báb-tánc
a lét Napot ringató
tenger: bölcső-vonzás*

*az életnek idő kell
a létnek Isten kell
az életnek tere van
a létnek emlékezete*

*az élet csak élni tud
ha meghalt már nincs is
a lét túl a halálon
még töprengő dráma*

*az élet táplálkozik
uzsonnál vacsorál
a lét áldozik a lét
eledele honvágy*

*élni elég a virág
létezni ember kell
élni elég a világ
létezni Minden kell*

Testtől testig

*E kor színére magam léptem,
idegen bolygóra, s látom:
kultúrája módszer, már készen,
hogy' pusztítsa el világom.*

Szellem-korszak s alig világol,
villanya gyúl, koszorúja,
fegyvert és városokat tákol,
fél, szemét már le sem hunyja.

Hívott egyre bővösebb kép s hang,
és okítottak tankönyvek,
gyermektestem majd' belerokkant,
tanuljam meg, mi a könnyebb.

Bár sosem vehettek csalásra,
mégis szorongva hallgatom,
hogy nyög az éjben kötve s állva
köveivel a falvadon.

Dolgoztam és voltam szinte gép.
Haladás, maradás: nincs más –
Józanul ész választhat-e még,
mindent hol veszítsek inkább?

Eszmék telében fagyoskodtam,
és törtem én, hús a márványt,
hívó legyek e templomokban,
de találtam mindig bálványt.

Még szeszekkel fűthettem vágyam,
s mi volt tárgyam pohárnál több?
asztalom is másé volt s ágyam.
Szégyenem mit bántam! már tört

szemek örület-huzatában ültem
és szerelem-ólmelegben
hálva ölelésig hevültem,
testtől testig menekültem.

De itt vagyok, hát látsz-e Isten?
mindent vesztvé, boldog nyersen –
így szólok, így hallgatok, hittem,
majd döbbenet kikeletben.